

Het Verborgen Systeem

Eerste druk, mei 2012
© 2012 Ina de Vries

ISBN: 978-90-484-2373-6
NUR: 332

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of veelevoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Ina de Vries

Het verborgen Systeem

Het Verborgen Systeem

De meeste wetenschappelijke feiten in dit boek berusten op de waarheid.

De in dit boek voorkomende historische figuren, de legendes, de aan hen verbonden voorwerpen, de locaties, de genoemde oude geschriften en dergelijke hebben echt bestaan of bestaan nog.

Een en ander echter, is door mij bedacht. Ook de in dit boek voorkomende personages uit de moderne tijd. Ter verduidelijking heb ik een namenlijst bijgevoegd, die achter in het boek te vinden is.

Voor Fabienne, het lichtpuntje in mijn leven.

Deel I

1

Londen, voorjaar 1975

Daar stond ik dan, besluiteloos vanaf de overkant van de straat naar het huis te staren. Onderweg had ik al zo mijn twijfels, zou het niet allemaal teveel zijn?

Wat verwachtte ik eigenlijk? Zouden ze me niet uitlachen, belachelijk vinden? Maar dan kon ik altijd verdwijnen, gewoon weer naar huis gaan. En toegegeven, ergens vond ik het ook leuk de jongens weer te zien.

Met die gedachte in mijn achterhoofd stak ik de straat over, liep het pad op naar de voordeur en belde aan. Ergens vanuit het huis klonk muziek. Ik drukte nog een keer op de bel, maar er kwam geen reactie. En net toen ik teleurgesteld wilde weglopen, stopte de muziek ineens en zwaaide de deur open.

Tot mijn verbazing stond er een nogal opvallende jongeman in een zwart T-shirt met felgekleurde opdruk en een versleten, zwarte leren broek aan. Op de heupen droeg hij een brede met ijzer beslagen riem en hij had een soort vlechten in het lange, bruine haar. Een paar opvallend mooie ogen keken me vragend aan.

‘Hallo,’ begon ik, nerveus frommelend met de hengsels van mijn tas. ‘Ik ben Antonia en was toevallig in de buurt. Ik kom voor Alan.’

‘Alan?’ De jongeman keek zeer verbaasd. ‘Hier woont geen Alan.’

‘Maar hij woonde hier een half jaar geleden!’ flapte ik eruit.

Er leek de jongeman nu een licht op te gaan. ‘Oh, maar dan snap ik het. Toen ik een paar maanden geleden het huis kreeg, stond het namelijk leeg.’

‘Oh. En boven?’ vroeg ik.

De jongen maakte een spijtig gebaar. ‘Ook leeg.’

Verdorie! Ik was er helemaal van uitgegaan dat Alan hier gewoon nog woonde. Ik schokschouderde teleurgesteld en maakte aanstalten weg te lopen, mompelend: ‘Nou ja, bedankt. Pech gehad.’

‘Wacht!’

Ik bleef staan. De jongen stond me nadenkend op te nemen, met het hoofd een beetje scheef, waardoor de vlechten naar één kant vielen. ‘Zeg, kom je soms toevallig uit Holland?’

‘Hoe weet je dat?’ vroeg ik verrast.

‘Je accent! Ik heb namelijk vrienden in Holland. Goh, wat toevallig!’ Hij grijnsde als een enthousiast schoolkind. ‘Nou, ik heet Zack. Misschien kan ik je wel helpen. Je weet maar nooit.’

Jeetje, wat een geluk, dacht ik. ‘Nou, dat is tof van je, Zack,’ zei ik opgelucht en liet de mishandelde hengsels van mijn tas met rust.

‘Kom binnen, dat praat wat gemakkelijker,’ stelde hij vriendelijk voor en hij stommelde de bekende gang in. Ik volgde nieuwsgierig.

Er was niet veel veranderd. Dezelfde vloerbedekking met kale plekken in een onbestemde kleur bruin, dezelfde vale, gelige muren. Het was een beetje rommelig: laarzen, stapels paperassen, veel snoeren en oude stereo apparatuur her en der op de vloer. De jongen opende de huiskamerdeur aan het einde van de gang en toen ik binnen stapte zag ik dat daar wel een en ander veranderd was. Verbaast keek ik rond. De muren waren nu pikzwart en de kamer werd gedomineerd door allerlei apparatuur: geluidsboxen, mengpanelen, microfoons en dergelijke. Overal hingen posters van muziekbandjes. Een muur was bedekt met een vreemd bobbelig spul. De vloer van de kamer was bezaaid met vellen papier, volgeschreven met regels en formules.

Zack zag me kijken. ‘Ik ben bezig met een bandje. Ik oefen hier, daarom dat spul op de muur. Geluiddempend. Het is nog niet helemaal af. Eierdozen, zwart geverfd,’ legde hij uit.

‘Oh, is dat het!’ zei ik.

Hij knikte en vroeg: ‘Thee? Ik was net aan het zetten.’

‘Ja, graag.’

Hij wees naar een bankje en verdween in de keuken. Ik trok mijn jas uit en ging zitten. Ondertussen bekeek ik de posters aandachtiger. Ik herkende geen enkele van de bandjes. Toen Zack terug was met de thee en in de stoel tegenover me was gaan zitten, vroeg ik: ‘Met wat voor soort band ben je bezig?’

Toen hij enthousiast begon te vertellen, zichtbaar blij met mijn interesse, bekeek ik hem beter. Hij was licht getint en slank en fragiel, bijna meisjesachtig. Zijn gezicht was fijnbesneden met een smalle, rechte neus, een hoog voorhoofd, een ovale kin en ogen in een zonderlinge kleur bruin. In feite was hij knap. Hij had een opvallende hoge en schelle stem. Eigenlijk was ik nu wel erg nieuwsgierig geworden naar zijn muziek en zei dat ook.

‘Echt waar?’ zei hij opgetogen. ‘Ik kan je wat laten horen Maar eerst jouw vraag. Alan, hè?’

‘Ja.’

‘Geen achternaam?’

‘Nee.’

‘Dat is niet veel, alleen een voornaam.’

‘Ja. Maar ik wist natuurlijk niet dat hij hier niet meer woonde. Hij zat hier met drie andere studenten. Ik heb een tijdje hier boven gewoond.’

‘Aha! Dat verklaart een heleboel,’ lachte Zack. ‘Goh, wat gaaf! Studie?’

‘Nee, gewoon. Kennissen.’

Zack knikte en de haarstrengen wiebelden.

Omdat hij verder geen vragen stelde en zo aardig was, voelde ik me een beetje verplicht aan te vullen: ‘Er was een bepaalde kwestie die Alan op zou lossen. Maar ik moest ineens terug naar Holland en verloor het contact.’ Vervolgens omschreef ik hem.

Er was een diepe frons op het hoge voorhoofd van Zack verschenen. ‘Alan... goh, ik ken wel een Alan. Maar hij verhuisde met zijn ouders naar een ander deel van Engeland toen ik een jaar of elf was. Zou wel leuk zijn! Hoewel er natuurlijk honderden Alans zijn.’

Hij dacht even na, toen klaarde zijn gezicht op. ‘Maar ik kan je het adres geven van het makelaarskantoor wat het huis verhuurd. Misschien kunnen zij in hun archief zoeken. Dan heb je in ieder geval een volledige naam en wie weet zijn nieuwe adres. Het zijn heel vriendelijke en behulpzame mensen.’

‘Goed idee, Zack! Dat zou ik kunnen doen,’ zei ik dankbaar.

‘Dus je hebt hier gewoond. En, beviel het?’

‘Natuurlijk,’ loog ik. ‘Deze wijk is schitterend en Londen nu eenmaal erg leuk.’ Het klonk niet erg overtuigend en Zack keek me even aan. ‘Toch maar teruggegaan?’

Ik schokschouderde, wat moest ik verder nog zeggen. Rommelde in mijn tas voor een sigaret. Zack toverde een pakje shag uit zijn broekzak tevoorschijn. ‘Uit Holland. Een vriend daar stuurt het altijd op. Is goedkoper dan sigaretten. Hij woont in Rotterdam, zit ook in een band.’

‘Toen ik daar nog in de buurt woonde, ging ik er vaak uit,’ zei ik. ‘Ik vind de stad minder leuk dan waar ik nu woon, maar de muziekscène schijnt er goed te zijn.’

‘Klopt! Als ik geld heb ga ik er wel eens naartoe. In Holland kan veel meer dan hier. Tolerant volkje zijn jullie.’

‘Dank je.’

‘Wil je dan nu wat van mijn muziek horen? Ik schrijf de teksten zelf. Dan zoek ik ondertussen dat adres.’

Ik knikte en Zack liep naar zijn muziekinstallatie. Vanaf de eerste tonen was ik compleet overdonderd. De muziek was rauw, de teksten scherp en maatschappij kritisch. Dat zei iets meer over deze zo fragiele jongen die in zijn teksten en zang zo sterk was. Zijn stem was overdonderend en keihard, maar er lag een diepe emotie in, een intensiteit die me aansprak. En hoewel heel anders dan ik gewend was en waar ik van hield, maakte zijn muziek toch iets in me wakker.

Zack had kennelijk gevonden wat hij zocht. Terwijl ik luisterde naar zijn muziek keek hij me als een kind die zijn eerste tekening laat zien, vragend aan.

Ik zat helemaal perplex met mijn hoofd te schudden. ‘Ongelooflijk! Ik ben behoorlijk onder de indruk! Het is origineel. Je teksten zijn goed. En je stem ook. Indrukwekkend, Zack!’

‘Dank je,’ zei hij trots. Daarna liep hij naar zijn installatie, zette de muziek zachter en pakte twee cassettes van een stapel. Hij gaf ze aan mij. ‘Voor jou. Kan je het ook aan je vrienden laten horen.’

‘Bedankt, wat aardig van je! Ik zal je muziek zeker laten horen.’

‘Graag. Ik betaal mijn studie namelijk gedeeltelijk van de opbrengsten van de muziek.’

‘Je bent ook student?’ vroeg ik verrast. Op de een of andere manier paste het niet bij hem.

Hij stak ietwat verlegen de handen in de zakken van zijn versleten leren broek. ‘Fysica. Machtig onderwerp.’

‘Dat meen je niet!’ riep ik uit. ‘Ik ben me er de laatste tijd pas in gaan verdiepen. Ik heb op school de klassieke fysica gehad, maar kan me wel voor mijn kop slaan dat ik niet beter oplette, het boeide me toen niet. Er wordt zoveel ontdekt de laatste tijd. Ik lees er veel over, hoewel veel me boven mijn pet gaat. Vooral die kwantumtoestanden. Goh, dit is wel weer erg toevallig!’

‘Dat kan je wel zeggen,’ was Zack het met me eens en even zaten we elkaar lachend aan te kijken. Hij schonk de mokken nog eens vol. Ik keek naar buiten en zag een stukje van de bekende tuin. ‘Zeg, hoe zit het met al die katten?’ vroeg ik.

Hij had weer die frons op het voorhoofd. ‘Waren die er toen ook al?’

Ik knikte.

‘Ze zijn hier niet weg te slaan, die beesten. Toen ik de makelaar ernaar vroeg, kwam hij met een eigenaardig verhaal over een geest met katten. Er zou in de buurt een hardnekkige legende de ronde doen, waardoor sommigen een beetje huiverig zijn hier te gaan wonen. Ach geesten, dacht ik, ben ik tenminste niet alleen.’

Ik schoot in de lach.

‘Maar misschien heeft die makelaar gewoon een zwak voor studentjes,’ ging Zack verder. ‘Nou, als je vragen hebt over fysica, lijkt me leuk. En hier is het adres van het makelaarskantoor en mijn adres en zo. Laat me nog eens horen wat je vrienden van de muziek vinden en als je weer in Londen bent, je bent meer dan welkom.’

Het onderwerp geesten en katten leek afgedaan, ik liet het maar zo en zocht in mijn tas een blaadje en schreef mijn adres ook op. ‘En als jij weer in Holland bent.’

‘Dan kom ik je opzoeken en mag je me jouw stad laten zien. Succes met je zoektocht!’

‘Dankjewel. En jij bedankt voor je hulp!’

Leuke jongen, dacht ik toen ik weer buiten stond. Goh, hoe was het mogelijk, wat een geluk! Opgepept ging ik op pad om het kantoor van de makelaar te zoeken met Zacks harde muziek nog nagalmend in mijn hoofd. Ik vond het adres vrij snel. Achter de balie stond een dame van middelbare leeftijd die vriendelijk glimlachte. Zonder te aarzelen legde ik mijn vraag voor aan de vrouw, die behulpzaam knikte en in een aangrenzend vertrek verdween. Terwijl ik wachtte keek ik wat om me heen. Het was stil in het kantoor, alleen het zachte zoemen van een ventilator klonk. Geen overbodige luxe, het was er benauwd. En het duurde even. Op een gegeven moment dacht ik de vrouw te horen praten. Dwangmatig bekeek ik de tekst op een folder, aan mijn nagelriemen peuterend. Waar bleef dat mens? Daarna begon ik voor de balie heen en weer te drementelen.

Ineens was de vrouw er weer. ‘Sorry, dat het even duurde. We hebben hier helaas geen gegevens van de jongeman.’

Dat viel tegen! De teleurstelling moest op mijn gezicht te zien zijn.

‘We verhuren enorm veel panden en het is natuurlijk een tijdje geleden,’ ging de vrouw verder en nam me onderzoekend op.

Ineens voelde ik me belachelijk. Want de vrouw moest, net als Zack, gehoord hebben dat ik geen Engelse was. En daar was ik dan ineens met mijn vragen over een jongeman waar ik alleen de voornaam van kende en een adres van een half jaar geleden. Wat de vrouw vermoedde, liet ze nu ook blijken. Ze boog naar me toe en glimlachte moederlijk. ‘Maar als u werkelijk het adres van de jongeman wilt hebben, misschien weten ze meer op het hoofdkantoor.’

Mijn gezicht klaarde op. ‘Oh! Waar is dat?’

‘Hoelang blijft u nog?’ was de wedervraag.

‘Tot maandag,’ zei ik.

‘Geef dan uw adres en...’

‘Ik kan toch zelf naar dat hoofdkantoor gaan?’

De vrouw keek me even aan, ondertussen rommelend met de paperassen die op de balie lagen. Ze leek na te denken. ‘Geen gewoon uw telefoonnummer...’ En met een samenzweerderig glimlachje: ‘Dan kunt u uw jongeman toch nog zien.’

Ineens stond ik te blozen als een schoolmeisje en ineens wilde ik daar weg. ‘Laat maar,’ stamelde ik. ‘Ik vind hem wel.’

Het gezicht van de vrouw vertrok. Ik mompelde een bedankje en liep weg. Maar bij de glazen deur draaide ik me intuïtief nog eenmaal om en zag de vrouw met nijldige passen verdwijnen door de deur waar ze eerder naar binnen ging. De paarse sjaal die ze om haar hals droeg wapperde als een vlag wild achter haar aan.

Ik liep de straat uit. Waarom was ik niet ingegaan op de aangeboden hulp van de vrouw? Omdat ik geen zin had te gaan zitten wachten op een telefoontje wat

misschien toch niets zou uithalen? En hoelang zou dat wel niet duren? Zoveel tijd had ik niet. Nee, ik had het liever zelf gedaan. Dan was er nog iets in dat kantoor wat me ineens niet bevalen was. Wat? Ik wist het niet.

Ineens merkte ik dat ik honger had. Verderop in de straat zag ik wat winkels en daar vond ik een lunchroom waar ik koffie en een sandwich bestelde. Na de maaltijd stak ik een sigaret op en dacht na. Het enige aanknopingspunt wat ik nu nog had was het feit dat Alan studeerde. Hij had de naam van de universiteit een keer genoemd. Ik kon in een telefoonboek het adres opzoeken en daar informeren. Maar hoe ik mijn best ook deed, ik kon me de naam van de universiteit ineens niet meer herinneren. Dan maar iets anders proberen. In de lunchroom vroeg ik naar een postkantoor en ze wezen me behulpzaam de weg. Het was een aantal straten verder. Vervolgens zat ik in het postkantoor bijna twintig minuten in een telefoonboek te bladeren, met een vinger de namen van de universiteiten volgend. Het lag op het puntje van mijn tong. Ik kon me herinneren dat het vertaald naar het Nederlands een beroep was. En verbeteren zocht ik verder, ik moest het vinden. Net toen ik het op wilde geven, zag ik de naam ineens staan. *Goldsmith*: goudsmid. Ja, dat was het: *Goldsmiths University*! Trots op mezelf ging ik weer op pad.

Ik nam het blaadje aan wat me steeds werd overhandigd door de blondine achter de receptie van de universiteit. ‘Het is in Putney,’ hielp ze me op fluistertoon.

Ik bedankte het meisje en buiten keek ik snel wat op het papiertje stond. Alan Barthelet. Dus zo heette hij. Geen telefoonnummer, wel een adres.

Toen ik op weg ging naar de metro, dacht ik aan het gedrag van de blondine. Eerst had ze me wantrouwend aangekeken, maar toen ik vertelde waar ik Alan van kende, leek haar een licht op te gaan. Ze had vervolgens gevraagd of ik toevallig uit Holland kwam – net als Zack! – en toen ik dat beaamde, had ze uiteindelijk het adres opgeschreven. Maar ik mocht het aan niemand anders geven. Vreemd. Maar ik had geluk gehad. Nu maar hopen dat hij thuis was.

Enige tijd later was ik op mijn bestemming. Buiten keek ik op de kaart en liep de wijk in. Het was een ietwat typische buurt, stil, maar erg groen met grote huizen in allerlei stijlen gebouwd en enorme tuinen. Genietend snoof ik de geuren op. Maar naarmate ik dichterbij mijn doel kwam, steeg de onrust.

Het huis lag op een hoek en een eind van de straat af. Het was langwerpig met een aangebouwd gedeelte er dwars tegenaan. Het geheel zag er wat verwaarloosd uit. De tuin was een wildernis, het onkruid stond hoog en er lag allerlei rotsooi. Voor de ramen van de woning hingen doeken in plaats van gordijnen en op de een of andere manier had dat iets geruststellends. Ik opende het gammele tuinhek, baande me een weg door de rommel en belde aan. Vlak daarop ging de deur

open en een lange, magere en slordig geklede jongeman met halfjaar, donker haar en nog donkerder, doordringende ogen stond in de deuropening. Hij was het, onmiskenbaar! Hij sperde de ogen open en staarde me aan. ‘Antonia? De Hollandse?’

Ik knikte lachend.

‘Dat is een tijdje geleden! Wat een verrassing! Hoe is het met je? Maar...hoe heb je het gevonden?’

Ik herademde, zoveel enthousiasme! ‘Sorry, dat ik zomaar onverwachts langskom, maar ik had geen telefoonnummer...’ begon ik.

‘Geeft niets! Goh, wat leuk. Kom binnen.’

Hij stapte opzij en tot mijn verbazing was ik direct in een enorme keuken. Op de vloer lagen versleten zwart en witte tegels in een dambordpatroon. In een antieke schouw stond een ouderwets fornuis. De raamkozijnen waren volgestouwd met plantenpotten. Het aanrecht was vol afwas en in de keuken hing een verschraalde geur van uien en verwelkte bloemen. Alan leunde met de armen over elkaar tegen een lange, ruwhouten tafel en keek me afwachtend aan.

‘Ik was toevallig in Londen en besloot langs mijn oude adres in Holborn te gaan,’ begon ik, niet helemaal naar waarheid. Want ik was niet toevallig in Londen. Zo klonk het echter beter. ‘Tot mijn verbazing trof ik er niemand van toen,’ ging ik verder. ‘Er woont nu een jongen alleen in het huis. Maar hij was zo vriendelijk het adres te geven van het makelaarskantoor wat het huis verhuurd. Die konden me echter niet verder helpen. Ik herinnerde me waar je toen studeerde en kreeg je adres van het blonde meisje achter de receptie.’

Hij kneep de ogen samen en stak zijn kin in de lucht. Zijn gezicht was magerder, of dat leek alleen maar zo door een beginnend baardje en snor. Zijn T-shirt was smerig, verf zo te zien. ‘Zoveel moeite alleen om mij te vinden,’ zei hij en zijn ogen leken dwars door me heen te gaan. ‘Waarom?’

Ik haalde een paar maal diep adem. ‘Ik kom in verband met die koffer toen,’ zei ik, nu wel naar waarheid en zag de verandering direct. Hij zette zich met een ruk tegen de tafel af en beende naar het fornuis, stak een pit aan. Daarna zette hij er een ouderwetse ketel op. Zijn bewegingen waren afgemeten. Toen hij zich weer omdraaide was zijn gezicht afstandelijk, vijandig bijna. Ogen als kolen en een strakke, verbeterde mond. ‘Die zaak is afgedaan,’ zei hij nors.

‘Waarom?’ vroeg ik.

Zonder antwoord te geven, draaide hij zich weer om naar het fornuis. Ik stond onthutst naar hem te staren. ‘Toen was de zaak ook ineens afgedaan, wat weet je, Alan?’

‘Ik weet niets! Vergeet alles!’ Hij zei het fel en smet het keukenkastje met een knal dicht. Even wist ik niet wat ik moest zeggen. Maar een ding was zeker, hij

was hier niet onverschillig onder. Hij gedroeg zich niet voor niets zo bot. ‘Volgens mij is er wel iets. Waarom doe je anders zo?’

Ik sloeg de spijker op de kop. De ketel floot, hij nam thee uit een blikje. Hij vulde twee mokken, vroeg of ik suiker en melk erin wilde en maakte met een afgemeten hoofdgebaar kenbaar hem te volgen. Achter in de keuken was een versleten, houten trap die uitkwam in een donkere, muffe ruikende gang met een laag balkenplafond en betimmerde muren. Bijna als uit een vorige eeuw. Aan de linkerkant opende hij een deur en tot mijn verrassing stond ik in een enorm vertrek met een hoog plafond met prachtige ornamenten, een lichte, ruwhouten plankenvloer en hoge ramen. Het rook er naar verf. In een hoek van het vertrek zag ik een lange, houten schragentafel met tubes, potten met kwasten en doeken. Achter de tafel stonden een aantal schilderijen tegen de muur. Aan de andere kant van de kamer voerde een trapje met een prachtig bewerkt hekwerk naar een hoger gedeelte en daarachter waren twee deuren. Op de verhoging stond een schildersezel met een doek erover en een Grieks aandoend standbeeld. Alan plofte neer in een grote wijnrode bank met fluwelen kussens en zette met een klap de theemokken op de lage salontafel. ‘Wie heb je gesproken in Holborn?’

Ik ging onwennig in de bank tegenover hem zitten. ‘Zoals ik al zei, de jongen die er nu woont.’

‘Wat doet hij?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Werk en zo!’

Alans bazige toon begon me op de zenuwen te werken. ‘Hij studeert en zingt in een hard rock band. Zack heet hij.’ Vervolgens omschreef ik hem.

Het gezicht van Alan veranderde, heel even maar. ‘Zack?’ vroeg hij.

‘Ja, Zack.’

‘Geen achternaam?’

‘Niet gevraagd... wacht!’ Ik zocht het adres in mijn tas. Maar Zack had alleen zijn adres en telefoonnummer opgeschreven. ‘Nee, geen achternaam.’

‘Wat heb je verteld?’

‘Niets. Ik vroeg alleen maar naar jou en heb ook niet verteld waarom.’

Alan leek te herademen.

‘Waarom? Wat is er in vredesnaam aan de hand?’

Hij stond ineens op, zonder antwoord te geven. Hij liep naar de hoge ramen die het licht volop doorlieten. Ik zat naar zijn magere rug te staren en net toen ik eraan dacht op te stappen, draaide hij zich om en zei: ‘Ik zal je iets laten zien.’

Hij liep naar de verhoging en trok het doek weg van het schilderij. Ik keek ernaar en was direct in de ban van het schilderij. ‘Wat schitterend. Heb jij dat gemaakt?’

Hij knikte.

‘Ik wist niet dat je...’ Ik keek aandachtiger en ineens begreep ik het. Met grote ogen staarde ik Alan aan, toen ik begreep dat hij met hetzelfde bezig was geweest als ik en dit had vastgelegd in het schilderij, als een soort symbolen in een prachtig, wisselend landschap van heden en verleden.

Het feit dat ik het doorzag, deed hem kennelijk een besluit nemen. ‘Kom, we gaan een wandeling maken. Er is een mooi park hier vlakbij. Een beetje frisse lucht zal me goed doen.’

Ik dronk snel mijn thee op en greep zonder te protesteren mijn jas en tas.

Tijdens de wandeling zwegen we beiden, ik in een nerveuze afwachting. Maar de stilte in het park en de prachtige omgeving kalmeerde me. We gingen dieper het park in tot we bij een meertje kwamen. Daar wees Alan naar een bankje onder een enorme treurwilg en we gingen zitten. Even keken we naar de zorgeloos op het water dobberende ganzen, toen begon Alan te praten. ‘Ik had destijds, een half jaar geleden ongeveer, het gevoel dat iemand me in de gaten hield. Ik zag een paar keer dezelfde vent, in onze straat en bij de universiteit. Het begon na die koffer. Die heb ik toen de volgende dag naar de politie gebracht. En geloof me of niet, ze hielden me een halve dag vast. Zonder ook maar enige uitleg. Nu was het ook een krankzinnig verhaal, een koffer met een schedel erin die midden in de nacht op je stoep achtergelaten wordt. Uiteindelijk moesten ze me laten gaan nadat ik telkens hetzelfde verhaal ophing, namelijk de waarheid. Maar ik ben nooit te weten gekomen van wie die koffer was en wat de bizarre inhoud moest voorstellen. De politie liet niets los en ik gaf het op, wilde niet nog meer moeilijkheden. Maar ik was zo slim geweest een aantal foto’s te nemen en een paar kopieën te maken van het document in het plastic mapje wat bij de schedel zat. Het oude perkament met die tekening en de vier regels er onder in Latijn. Ik was nieuwsgierig geworden en uiteindelijk vond ik via de universiteit iemand die ik kon vertrouwen en die de tekst correct vertaalde. Het gaat als volgt: “Een verdwenen eiland het begin, twee zuilen wat is de zin, veel heiligen spelen een rol, de brug is de sleutel zoek het symbool”. Een soort cryptisch rijmpje, dus.’

Alans woorden sloegen in als een bom. Gedachten denderden in sneltreinvaart door mijn hoofd. Ik had van alles verwacht, maar niet dit! ‘Jezus,’ stamelde ik. ‘En die man?’ Ik zat op het puntje van de bank met opengesperde ogen en mijn tas stijf in mijn handen geklemd.

‘Hij stond aan de overkant van de straat. Bij de universiteit stond hij bij de ingang of was in de hal. Alsof hij op iemand wachtte. In het begin lette ik er niet op, tot het me begon op te vallen. De andere jongens zagen een paar keer dat de man vertrok, toen ik ook wegging. De eerstvolgende keer ben ik gaan vragen wat

hij daar uitspookte. Het was een Zuid Europees type, keurig in het pak, goed verzorgd, een jaar of veertig. Hij verklaarde dat hij in de straat was in verband met lege woningen, beweerde dat hij makelaar was. Wat hij dan telkens bij de universiteit deed? Omdat zijn vrouw daar werkte. Ik voelde me behoorlijk voor gek staan, want in de straat stonden inderdaad wat woningen leeg. Toen moest ik onverwacht naar een dependance van de universiteit. Omdat de afstand zo groot was, ben ik tijdelijk bij een bevriend stel ingetrokken. Ik vertelde hen een en ander. Het blonde meisje wat mijn adres gaf, wist van de kwestie af...'

'Aha! Dat verklaart haar gedrag!' kwam ik er tussen.

Alan knikte. 'Het rare is dat zij die man na mijn vertrek naar de dependance ineens niet meer zag bij de universiteit. Werkte zijn vrouw er soms niet meer? En in de straat in Holborn verscheen hij ook niet meer.'

'Hè, wat toevallig!'

'Ja, erg toevallig. Ik heb de man nooit meer gezien. Nu is het wel zo dat de universiteit nooit persoonlijke gegevens geeft aan vreemden en mijn nieuwe adres niet te achterhalen was...'

Er schoot me iets te binnen. 'Die vrouw bij het makelaarskantoor! Ze beweerde dat ze geen gegevens van je had. Maar misschien wel het hoofdkantoor, zei ze. Toen ik vroeg waar dat was, ging de vrouw er niet op in, ze wilde wel mijn telefoonnummer. Ik heb dat niet gegeven en ben weggegaan. Toen deed ze ineens raar. Ik zag haar kwaad weglopen.'

Alan keek me verbaasd aan. 'Dat was toch het kantoor wat de woning in Holborn verhuurt?'

'Ja.'

'Wat vreemd. Er zou toch geen verband zijn met die man, die zogenaamde makelaar? En weet je wat ook raar is, de jongens moesten ineens het huis uit.'

'Dat meen je niet! En nu woont die Zack daar, helemaal alleen!'

Plotseling was ik in een mysterie belandt. Ik schudde het hoofd, ongelovig. Maar ik was ook opgelucht. Want door Alans verhaal begreep ik nu meer van zijn botte reactie in het begin. Hij wilde niet dat ik er in betrokken raakte. En ik had het bij het rechte eind gehad. Er was iets aan de hand, zoals ik vanaf het begin al dacht. Ik zag dus geen spoken.

'Misschien zie ik ze wel vliegen,' ging hij verder. 'Maar die koffer, dat vond ik vanaf het begin al vreemd.' Hij lachte kort. 'Weet je dat ik zelfs aan een misdrijf heb gedacht?'

'Daar dachten we alle zes aan.'

'Jij ook?'

'Heel even maar. Want waarom had die schedel dan dat opschrift: een latijns woord en romeinse cijfers? En dan dat perkament erbij? Ik dacht eerder aan een

onderzoeker. Maar waarom dumpst die zijn spullen op zo'n stiekeme manier? Ze konden ook gestolen zijn. Maar dan nog, waarom bel je dan aan en neem je de benen? Het leek wel of die spullen gevonden moesten worden.' Ineens besepte ik dat ik blij was eindelijk weer met iemand over deze dingen te kunnen praten. Wat de consequenties dan ook waren. En die waren er zeker.

'Inderdaad,' zei Alan. 'Maar waarom wij? Waarom bij ons? Omdat er geen enkel verband tussen ons en die koffer is, kan het alleen betekenen dat het stom toeval was.'

Ik lachte kort. 'Of niet. Denk je echt dat je gevolgd werd?'

'Ik weet het niet.'

'En als het zo was, waarom?'

'Om die koffer. Het begon direct erna. En niet daarvoor.'

'Ben je het daarom gaan onderzoeken?'

'Ja. Ik moest er het mijne van weten.'

Ik dacht aan zijn schilderij. 'En toen kwam je op de tempeliers. Hoe?'

'Door de schedel. En misschien ook door al die verhalen over die zogenaamde schat. Hoe kwam jij erop?'

'Ik heb een fantastische collega, Katrien, heet ze. We zijn eigenlijk meer vriendinnen. Ik vertelde haar wat er in Holborn was gebeurd. Toen heeft ze wat dingen voor me opgezocht. Zo kwam ze er achter dat de woningen in Holborn gebouwd zijn op de restanten van het oude hoofdkwartier van de orde der tempeliers. Verder ontdekte ze dat in het tempelierhoofdkwartier in Parijs een schedel werd aangetroffen met de tekst Caput LVIII. Dezelfde tekst als op de schedel in de koffer.'

Alan knikte. 'Het huis in Holborn, waar zulke vreemde dingen gebeurden. Waar het zou spoken volgens de makelaar.'

'Ja,' zei ik. 'Wat moet je daar nou van denken. Weet je wat ik dacht: juist omdat die legende nogal bekend is daar in de buurt en het oude tempelierhuis daar vroeger lag, is de koffer op die plek gedumpt.'

Alan keek verrast opzij naar me. 'Dat is nog niet eens zo gek gedacht. Ben jij ooit gevolgd?'

Ik schudde het hoofd.

'Vertel me dan, waarom ben je ineens gekomen? Na een half jaar pas? Terwijl je die dingen al zo lang weet. Is er meer?'

'Ik kon niet eerder komen,' antwoordde ik naar waarheid. 'En ik was niet toevallig in Londen,' lichtte ik een tipje van de sluier verder op. 'Dat zei ik maar omdat het anders een beetje vreemd leek. Maar nu, na wat je me verteld hebt...' Ik keek even opzij naar Alan, maar hij gaf geen commentaar. 'En jij zou toen die koffer naar de politie brengen. Ik hoopte dat je daardoor iets te weten was gekomen.'

‘Maar waarom vroeg je dat toen niet? Waar was je trouwens ineens?’

‘Weet je dat dan niet?’ vroeg ik verbaasd.

Hij schudde het hoofd.

Toen ging me ineens een licht op. Dat ik daar nu pas aan dacht! ‘De politie stond ineens voor de deur. De periode dat ik als toerist in Engeland mocht blijven, was voorbij. Ik had een verblijfsvergunning moeten aanvragen. Wist niet dat dat moest, niemand had me dat verteld. In feite was ik dus illegaal. Omdat ik geen geld had, hebben ze me naar de ferry gebracht. Dat het precies die dag na de koffer was, dat dringt nu pas tot me door.’

‘En daarom kon je niets vragen over de koffer.’

‘Precies! Ik was het land uit!’

‘Krijg nou niks!’ Alan ging door zijn haar. ‘Wel toevallig, niet?’

‘Eigenlijk wel.’

We dachten er een tijdje over na. Ergens boven het meer klonk de roep van een watervogel. Het was allemaal zo vredig, alsof er niets aan de hand was. En op dat moment van serene stilte vroeg Alan: ‘Waarom? Waarom gooi je mijn leven weer overhoop?’

Het klonk een beetje beschuldigend en dat gaf me een ongemakkelijk gevoel. ‘Maar dat wist ik toch niet! Wist ik veel dat er veel meer aan de hand is. Trouwens, mijn leven ligt sinds die vervloekte koffer ook overhoop,’ flapte ik er verontwaardigd uit.

‘Dat dacht ik al,’ zei Alan en hief de kin. ‘Want ik ben natuurlijk niet helemaal achterlijk. Je kunt me niet wijsmaken dat je in je eentje naar Londen gekomen bent, alleen maar voor een mysterieuze koffer, waar misschien helemaal niets mee aan de hand is. En dan na zoveel tijd pas.’

Daar zat ik dan. Ik had deze vragen kunnen verwachten. Maar was mijn hoop ook niet gevestigd op de klaarheid die hij, gezien zijn studierichting, kon brengen in dat waarover ik nu aarzelde te gaan praten?

‘Je hoeft het niet te vertellen,’ zei hij zacht. ‘Maar waarom ben je er dan? En het zou een en ander kunnen verduidelijken.’

Ik zuchtte en keek verlegen naar mijn handen. ‘Je hebt gelijk. Maar ik schaam me ervoor.’

Alan rommelde in de zakken van zijn verschoten fluwelen jasje. Toverde een verfrommeld pakje sigaretten tevoorschijn en bood me er een aan. Dankbaar nam ik de sigaret aan en besloot overstag te gaan. Het moest er toch eens van komen. En het was alsof een ander praatte, ik de woorden dirigeerde die, iets te luid en schor, uit een andere mond kwamen. Alan luisterde ernstig met de ellebogen op de knieën steunend. Af en toe schudde hij het hoofd. Toen ik mijn verhaal verteld had, vroeg hij: ‘En, hoe gaat het nu met je?’

‘Pas toen ik besloot de kwestie met de koffer uit te gaan zoeken, knapte ik op. Ik kon geen genoeg nemen met de conclusie van de psychiater. Dan was er nog de informatie van mijn collega Katrien. Ze had natuurlijk iets aan me gemerkt en was zo lief een en ander op te zoeken over mijn zogenaamde stoornis. De nuchtere feiten, waardoor ik me niet meer de gek voelde die in een dwangbuis afgevoerd zou moeten worden of zoiets. Geen pilletjes en therapie, ik had mijn eigen behandelwijze gevonden. Het belangrijkste is het uit de taboesfeer te halen. Maar dat is moeilijk, want zoals je wel gemerkt hebt, schaam ik me er toch nog voor.’

‘Maar dat hoeft helemaal niet!’ riep Alan uit. ‘Hebben we allemaal niet onze gekten? Groot of klein. Kom nou toch, je bent een heel normaal mens.’

Ik was blij met die woorden. ‘Dank je. Maar ik deed behoorlijk vreemd, geloof me.’

‘Het kan ons allemaal overkomen.’ Alan schudde de haren uit zijn gezicht en lachte. ‘Voorlopig heb je de moed kunnen opbrengen in je eentje naar Londen te gaan. Dat is al heel wat.’

‘Ik moest dit afronden.’

‘Waarom?’

‘Teveel open vragen.’

Hij vroeg verder niets. Ik deed mijn jasje dicht, ik had het ineens koud. Het begon ook donker te worden. Er kwam een fikse bui aan, zag ik.

‘Hoelang blijf je nog?’ vroeg Alan, die ook naar de lucht gekeken had.

‘Tot maandag.’

‘Luister. Vanavond komt toevallig Simon, diegene die de tekst op het perkament vertaalde. Hij werkt in het *British Museum*, historicus, heeft zich gespecialiseerd in middeleeuwse ridder- en monnikenordes. Hij weet alles over de tempeliers. Hij is een van mijn beste vrienden geworden. Als je wilt kunnen we samen met hem een en ander doornemen.’ Alans donkere ogen gleden vragend over mijn gezicht. ‘Simon is echt een geweldige vent, vertrouw me! Ik weet zeker dat hij er wel voor te porren is. Zullen we dan maar van de gelegenheid gebruik maken en dit tot op de bodem proberen uit te zoeken? Je bent hier nu toch!’

‘Hm, dat is eigenlijk wel een goed idee!’

‘Over bepaalde dingen hoef je natuurlijk niet te praten.’

‘Ik zie wel.’

‘Dan maak ik eerst wat te eten klaar. Voel je daar wat voor?’

‘Ik heb niet bepaald zin alleen in dat hotel te gaan zitten na alles wat je me vertelde. Ja, ik voel er wel voor. Maar alleen als het jou uitkomt.’

‘Anders zou ik het niet voorstellen!’

Toen stonden we op en liepen het park uit. De hemel was nu inktzwart en het

was heel stil, die typische stilte voor een onweersbui. Er hing iets vochtig in de lucht. Over de grasvelden hing een eigenaardige nevel, een soort gelige gloed.

‘Ik hou hier van,’ mijmerde ik hardop. ‘Deze typische sfeer voor een onweersbui.’

‘Ik hou er ook van,’ zei Alan. ‘Alsof alles geladen is met een soort spanning. Alsof er iets te gebeuren staat, het alledaagse wegvalt.’

‘Wat zeg je dat mooi, Alan!’

Hij stopte ineens en zei: ‘Eerlijk gezegd ben ik wel blij dat je er bent. Ik heb nu een soort bondgenoot.’

‘Bedankt dat je dat zegt. Dan hoef ik me niet schuldig te voelen.’

‘Ben je belazerd! Schuldgevoel is een lastige eigenschap, moet je vanaf zien te komen. Ik heb er nooit last van.’

Dat geloofde ik direct. Daarna zetten we flink de pas erin om de bui voor te zijn.

Weer terug in zijn typische huis wees Alan me de badkamer. ‘Kan je je een beetje opknappen. Ondertussen ga ik iets te eten klaarmaken.’

Hij had dus enig verstand van vrouwen, dacht ik, terwijl ik naar één van de deuren bovenaan de verhoging liep. Toen ik binnenstapte was het alsof ik terugging in de tijd. Verrast keek ik rond. Alles in het grote vertrek was oeroud en waarschijnlijk nooit veranderd: op sommige plekken versleten, maar prachtige zachtgroene tegels, een robuuste, crèmekleurige badkuip op sierlijke pootjes, een enorme ovalen staande passpiegel, smeedijzeren rekjes met allerlei spulletjes, een wit metalen medicijnkastje. Een prettige kamer, besloot ik en werkte mijn make-up bij en kamde mijn lange, blonde haren voor de grote, antieke spiegel. Daarna inspecteerde ik mijn kleding, waste mijn handen, keek nog eenmaal naar mijn spiegelbeeld en voelde me daarna een stuk beter. Toen hoorde ik Alan roepen.

Ik prikkelende kruidengeur kwam me vanuit de keuken tegemoet. Alan was in de weer bij het fornuis. De tafel was al gedekt met een vaas bloemen en een fles wijn in het midden. Alan wees naar een stoel en kwam bij me zitten. Hij schonk wijn in en besmeerde stokbrood met kruidenkaas.

‘Gezellig,’ zei ik. Zoiets had ik niet verwacht van hem.

‘Ach.’ Een nonchalant schouderophalen.

‘Je hebt je best gedaan,’ zei ik een beetje verlegen.

Hij knikte en stond op, nam de schaal uit de oven, zette deze op tafel en begon het eten op te scheppen. Ik was verrast, at met smaak en complimenteerde hem. ‘Overigens kan je behoorlijk goed koken.’

‘Dank je.’ Hij nam een slok wijn. ‘Hoe is het eigenlijk afgelopen met die Jim?’ vroeg hij en schoof de salade mijn kant op.

Tja, dat leek alweer zo lang geleden. Jim, de Engelse jongen met zijn rugzak

die ik ontmoet had op het station van Rotterdam, waar ik met mijn vriendin had afgesproken die ik niet meer zo vaak zag sinds de verhuizing van mijn ouders naar Utrecht. Jim, die een nieuwe wereld voor me opende en waar ik hevig verliefd op werd. Maar ook Jim die, toen ik met hem en zijn vrienden in dat huis in Holborn woonde, zo raar was gaan doen. Ik prikte onwennig in de sla, schaamde me een beetje voor die episode. 'Ach, hij ging een heel ander soort leven leiden. Je weet toch dat ze van alles en nog wat gebruikten. Maar als je iets begint wil je het ook afmaken. Daarom ben ik nog een tijdje gebleven. Het is niets geworden.'

Alan draaide het wijnglas rond in zijn handen en knikte. Ik at mijn sla op. Daarna stond Alan op. 'Simon zal er zo wel zijn. Koffie?'

'Ja, lekker.'

Terwijl Alan in de weer ging met de koffie, ruimde ik af. Net toen ik wilde beginnen aan de afwas, onder luid protest van Alan, ging de bel. Hij opende de deur en een vlasblonde en in nette, maar ietwat kleurloze kleding gestoken dertiger kwam binnen. Op zijn gezicht waren sporen van acne en hij droeg een bril met zwart montuur en dikke glazen die iets te groot leek. Om hem heen hing een discrete, maar dure aftershave geur.

'Ha, meneer de doctorandus!' zei Alan enthousiast en zijn gezicht was een grote grijns. 'Ik wil je graag voorstellen aan Antonia, het meisje uit Holland.'

Het meisje uit Holland, dacht ik, hij heeft dus over me verteld.

'Wat een verrassing,' zei Simon en bekeek me uitgebreid, een blik zonder ook maar enige mannelijke interesse. Maar ook geen koele blik. De onderzoekende blik van een wetenschapper, misschien. Of hij was een van die zeldzame mensen die iemand kon benaderen zonder ook maar enig vooroordeel. Hij gaf me een stevige hand en ik voelde mijn zilveren ring knellen.

'Kom, dan gaan we naar boven,' stelde Alan voor en hij nam een dienblad met de koffiespullen en een stuk cake mee. We installeerden ons in de banken en dronken onze koffie met een stuk cake erbij. Alan veegde de kruimels van zijn mond en stak van wal. 'Nou, zoals je wel weet woonde Antonia ongeveer een half jaar geleden boven ons in Holborn. Ineens was ze verdwenen, maar stond vandaag plotseling voor mijn neus. Ik was blij verrast, totdat ze vertelde waar ze voor kwam. Namelijk die koffer.'

'Ah, daar hebben we hem weer,' zei Simon. Hij had een opvallend diepe en volle stem.

'Omdat ik toen vermoedde dat iemand me in de gaten hield, misschien wel in verband met die koffer, was ik niet zo blij met Antonia's vragen. Ik wilde er niemand in betrekken...'

'Maar ik was er al in betrokken,' vulde ik automatisch aan.

'We hebben besloten de zaak dan maar uit te gaan zoeken nu Antonia er toch is,'

ging Alan verder. ‘En jij, nuchtere Simon, kan ons daarbij helpen. Als je wilt...’

‘Maar natuurlijk! Spannend!’ zei Simon. De fletse ogen achter de brillenglazen begonnen te glanzen.

‘Dat dacht ik al,’ zei Alan. ‘Nou, zullen we dan maar?’

Simon ging rechtop zitten en wreef zich in de handen.

‘Waar beginnen we?’ vroeg Alan.

‘Bij het begin, natuurlijk,’ zei Simon. ‘De koffer. Ik ben dol op raadsels en hier hebben we er beslist een. Wat begonnen is met een koffer met daarin een schedel met het opschrift Caput LVII en een document met een tekening en een cryptisch rijm. Midden in de nacht achtergelaten op de stoep van een huis in Holborn.’

‘Niet echt achtergelaten,’ verbeterde Alan zijn vriend. ‘Er werd aangebeld.’

‘Maar er was niemand.’

‘Nee.’

‘De eigenaar van de koffer belde dus aan, maar liet zichzelf niet zien. Ik neem aan dat jullie hebben gekeken?’ vroeg Simon.

Alan knikte. ‘Natuurlijk! Ik ben de straat nog opgerend, maar zag geen kip.’

‘Kon die persoon zich ergens verstopt hebben?’

Ineens zat ik weer midden in de gebeurtenis. Het was raar. Ik zag het allemaal weer voor me. ‘Dat kon best,’ antwoordde ik. ‘Tegen de tijd dat Alan bij de deur was, kon die persoon zich ergens in de tuinen verstopt hebben. Achter een heg of zo.’

‘Maar daar stonden we op dat moment niet bij stil. Het was allemaal nogal verwarrend en er was natuurlijk al een en ander aan vooraf gegaan,’ vulde Alan aan.

Simon knikte. ‘Oh ja, dat eigenaardige voorval.’

Hij weet er dus van, dacht ik. En misschien ook van die andere dingen. Dat maakte het gemakkelijker en ik ontspande. Dit begon trouwens ook wel leuk te worden.

‘In ieder geval zet iemand midden in de nacht een koffer ergens op de stoep, belt aan en verstopt zich. Waarom?’ ging Simon verder.

‘Om er zeker van te zijn dat zijn koffer gevonden werd?’ suggereerde ik. ‘Anders had hij of zij hem wel in de Theems gemieterd of zomaar ergens gedumpt.’

‘Precies. En als jullie niet thuis waren geweest?’

‘Er brandde nog volop licht,’ zei Alan.

‘Misschien was dat het wel.’

‘Dat kan.’

‘En toen?’

‘Ik nam de koffer mee naar binnen. Voor het geval hij zou worden gestolen.’

‘Was dat niet de bedoeling, Alan? De reden dat die eigenaar van de koffer aan-

belde en zich verstopte? Om er zeker van te zijn dat iemand de koffer mee naar binnen zou nemen?’

‘Maar waarom, Simon?’ vroeg ik. ‘Want we hadden de koffer ook ongeopend naar de politie kunnen brengen.’

‘Maar dat deden jullie niet, jullie gluurden erin.’

‘Dat kon hij niet weten. Of zij.’

Simon drukte zijn bril recht en dacht na. ‘Maar in beide gevallen belandt de koffer toch bij de politie. Wilde de eigenaar deze zelf niet naar de politie brengen? En waarom?’

Jeetje, dacht ik. Simon lijkt wel een echte rechercheur. Had Alan dat bedoelt toen hij zei dat hij veel aan zijn vriend had gehad? Maar we kwamen wel ergens, het waren zinnige vragen. Op de laatste hadden we echter geen antwoord.

‘Goed, we weten het dus niet. Was het dan misschien een grap? Een studenten-grap?’ ging Simon verder.

‘Dat hadden we dan zo onderhand wel geweten,’ zei Alan. ‘En dan, waarom reageert de politie dan zo vreemd?’

Simon knikte. ‘Geen grap, dus. Dat gedrag van de politie is belangrijk. Waarom laten ze niets los over die koffer? Waarom zo geheimzinnig? Er is dus iets mee. Iets waardoor iemand er vanaf wil, maar wel wil weten wat er met zijn koffer gebeurt. Maar waarom bij jullie?’

‘Geen idee,’ zei Alan en ik beaamde dat.

‘Dan is er nog die man,’ ging Alan verder. ‘De man die daarna een paar keer in de straat en bij mijn universiteit verschijnt. Als ik verhuisd ben, is hij er plotseling niet meer.’

‘Is hij niet die man van de koffer?’ vroeg Simon toen ineens.

Daar had ik nog niet bij stil gestaan. ‘Alan was degene die de koffer mee naar binnen had genomen. Als de eigenaar zich ergens in de buurt verstopt had, had hij dat kunnen zien. En misschien ook dat Alan de koffer de volgende dag naar de politie bracht. Maar waarom was hij er daarna dan nog?’ dacht ik hardop na.

‘Ja, hoe kon hij weten dat we erin geneusd hadden?’ zei Alan.

‘Dat kon hij niet weten. Dat wisten wij alleen. De gordijnen waren immers dicht,’ zei ik.

‘Okay!’ kwam Simon er tussen. ‘De antwoorden op die vragen hebben we niet. We gaan terug naar waar alles om draait: de inhoud van de koffer. Was dat alles, die schedel en dat perkament?’

‘Ja. En geen label op de koffer, niets. Het was een eigenaardige koffer, zo’n ouderwetse hutkoffer met een riem er omheen.’

‘Een typische koffer met een nog eigenaardiger inhoud. Op zijn minst luguber. Wat dachten jullie toen jullie dat zagen?’ vroeg Simon.

‘Die tekening op het perkament: twee ovalen met een verbinding ertussen, twee halve kokosnoten als het ware met een stukje ertussen, deden me direct aan de menselijke hersenhelften denken. Dat kwam natuurlijk ook door de schedel,’ antwoordde ik. ‘Later kwam de link met de tempeliers toen ik hoorde dat in hun commanderij in Parijs een dergelijke schedel aangetroffen is.’

Simon knikte. ‘Maar die in de commanderij in Parijs had geen opschrift, maar een label met de tekst Caput LVIII. Deze schedel is gebruikt als bewijsstuk in het proces tegen de tempeliers. Die in de koffer was dus niet deze schedel. De vraag is dan, waarom loopt iemand rond met een schedel met dezelfde tekst?’

‘Dat is nou juist de hamvraag en daarom is Antonia ook hier,’ zei Alan. Hij boog voorover en schonk de koffiemokken nog een keer vol.

‘Ik kan het me voorstellen,’ zei Simon. ‘Na zoiets gezien te hebben.’

‘Ja, en dat was nog niet alles!’ flapte Alan eruit.

Ik keek met een ruk naar hem op.

‘Maar eerst de tempeliers,’ veranderde hij snel van onderwerp. ‘Daar is Antonia in geïnteresseerd, nietwaar?’

Toen ik Alan dankbaar aankeek, glimlachte hij even naar me. Een lach die hem bijna aantrekkelijk maakte.

Ondertussen stak Simon van wal. Zijn stem was een lust om naar te luisteren. ‘Er is bijna geen onderwerp waar zoveel over gespeculeerd is als de tempeliers. Het heeft hen een waas van mysterie gegeven en inderdaad spreken ze enorm tot de verbeelding. Maar goed, de simpele feiten eerst: de tempeliers, een ridderorde uit de tijd van de kruistochten. De officiële naam luidde: orde van de arme ridders van Christus van de Tempel van Salomo. Opgericht rond 1120 door twee mannen: Hugues de Payens uit Noord Frankrijk en Godfried van Sint Omaars uit Zuid Vlaanderen. Zij zijn met zeven anderen naar het heilige land gegaan met als doel de pelgrims te beschermen tegen de voortdurende aanvallen van de Saracenen. Ze kregen onderdak van koning Boudewijn de Tweede en namen hun intrek in de stallen van de tempel van koning Salomo te Jeruzalem. Ze bleven negen jaar. Dat is een lange tijd om pelgrims te beschermen. En dan met negen man? Is dat niet een beetje weinig voor het beschermen van duizenden pelgrims? Want de stroom gelovigen bleef maar toenemen. Daar komt dan nog bij dat het toen behoorlijk woelig was in die streek, voortdurend oorlog dus zeg maar rustig levensgevaarlijk! En plotseling, na die negen jaren, groeide de orde in rap tempo tot een onvoorstelbare machtige en rijke organisatie. Door heel Europa en in het Nabije Oosten hadden ze bezittingen: kastelen, forten, enorme stukken grond, zelfs hele steden, een niet onaanzienlijke vloot en natuurlijk hun commanderijen, gebouwen met een flink stuk land. Op een gegeven moment beheersten ze het complete financiële verkeer in Europa en waren vrijgesteld van alle belastingen. De tempeliers

hebben feitelijk de cheque uitgevonden. Het waren uitmuntende bankiers en zelfs koningen leenden geld bij hen. Op het toppunt van hun macht hadden ze een uitgebreid netwerk en zeer goede banden met diverse adellijke families, pausen en kloosterordes die hen op alle mogelijke manieren steunden. Uiteindelijk heeft de koning van Frankrijk de machtige en invloedrijke orde uitgeroeid. Hij heeft de tempeliers in 1307 tijdens een verrassingsaanval stuk voor stuk laten arresteren en veel van hen zijn gruwelijk gemarteld en op de brandstapel gebracht. Omdat ze op een kruis spuugden, elkaars achterwerk kusten, een hoofd aanbaden en meer van die soort dingen. Onzin natuurlijk, maar Philips de Schone moest kennelijk ineens van hen af. Er wordt beweerd dat de koning een enorme schuld bij hen had en door hen werd afgewezen toen hij lid wilde worden van de orde. De koning was flink in zijn eer aangetast en nam wraak. Dan was er nog de kerk, in die tijd de hoogste macht, die de tempeliers nooit hun invloed heeft kunnen ontnemen. Hoe kwam dit? Wat maakte hen zo machtig? Alleen omdat ze pelgrims beschermden in het heilige land? Of omdat ze zo goed georganiseerd waren? Beter nog dan de koningen en de kerk die al eeuwen de scepter zwaaiden! Of was er iets anders, wisten ze iets, hadden ze iets? Er zou sprake zijn van een soort ontdekking of schat. In die negen jaren zouden ze in de stallen van Salomo naar iets gezocht hebben en uiteindelijk gevonden, wat hen zoveel rijkdom en macht heeft gegeven.'

'Maar dat is nooit bewezen,' zei ik.

'Dat klopt. Sommige onderzoekers zetten de tempeliers neer als meedogenloze en op macht beluste arrogantelingen. Anderen prijzen hen de hemel in en zij zijn het die beweren dat de tempeliers zijn vervolgd om hun zogenaamde schat. Indianenverhalen, moet ik zeggen.'

'Oh?'

'Toch zijn er wat vreemde dingen aan de hand met onze tempeliers. Zij kwamen namelijk met iets nieuws op de proppen: de ridder-monnik. Iemand die zowel bidt als vecht. En dat kon helemaal niet in die tijd. Een ridder was een meedogenloze strijder die alle regels aan zijn laars lapte, zijn eigen wetten erop na hield en bepaald niet zachtzinnig was met de dames. Kortom: een ridder was niet zo'n best mens. Hoe kon iemand met zo'n reputatie vrome eigenschappen hebben? Of was die nieuwe ridder-monnik juist bedacht om de reputatie van de ridder op te krikken? Hier komt een zekere Bernardus van Clairvaux op de proppen. Hij was monnik en oprichter van het beroemde cisterciënzer klooster. Een charismatische persoonlijkheid en uiterst vroom. Waarschijnlijk was hij het die het nieuwe concept van de ridder-monnik bedacht. Hij schreef de eerste orderegels en propageerde deze met veel enthousiasme bij de paus en kreeg zijn zin. Het vreemde is dat de orde van Bernardus totaal bankroet was. Een zekere Hugues, graaf van Champagne, schonk de grond waar Bernardus zijn klooster bouwde.

De graaf had zijn zetel in Troyes, in de Franse Champagnestreek, waar hij tevens een mystieke school had. Iets wat in die tijd ook niet echt kon. Toen de tempeliers al een tijdje in Jeruzalem zaten, schonk de steenrijke graaf al zijn bezittingen aan de orde, liet zijn gezin in de steek en trad toe tot de tempeliers. Ondertussen was de orde van Bernardus uitgegroeid tot een van de invloedrijkste kloosterordes uit die tijd. En later werden dus de tempeliers nog machtiger. Dat zet wel aan het denken, niet? Was het deze mannen, zoals sommige onderzoekers beweren, alleen om macht te doen? Dat kan. En de kerk dan, de hoogste instantie uit die tijd? Die had, wat de tempeliers betrof, weinig in te brengen evenals de even invloedrijke, schatrijke koningshuizen. Sommigen beweren dat de tempeliers iets wisten, waarmee ze de kerk chanteerden. Dan zijn er nog de aanklachten van koning Philips de Schone. Veel tempeliers hebben deze toegegeven, maar onder de vreselijkste folteringen. Maar waar haalde Philips deze aantijgingen in eerste instantie vandaan? Toverde hij die uit zijn hoge hoed? Dan waren er nog beschuldigingen van homoseksualiteit. Omdat ze een bed en hun bekers deelden en op hun schild twee mannen op een paard stonden afgebeeld. De orde beweerde dat dit was vanuit de belofte van armoede. Philips zag hierin natuurlijk zijn kans. Dat kan met die andere aanklachten ook zo zijn geweest. Dat hij iets onschuldigs uit zijn verband heeft gerukt. De tempeliers zaten natuurlijk in het nabije oosten, waar andere religieën floreerden. Ze kunnen daar beïnvloed zijn en dingen opgepakt hebben. Maar al met al zijn er dus genoeg raadselen die de orde omgeven.'

Ik had ademloos zitten luisteren.

'En om het verhaal af te maken,' ging Simon verder. 'De aanklachten betreffende het aanbidden van schedels en hoofden is merkwaardig. Want er bestaan geschriften waarin dit beaamd wordt. De tempeliers zouden inderdaad geheime bijeenkomsten hebben gehad, waarbij hoofden werden aanbeden. Hoofden met drie gezichten, hoofden met horens, een hoofd met een baard, een schedel van kristal en meer van die dingen. Sommigen spreken van een hoofd met de naam Baphomet. Er zijn zelfs afbeeldingen van. Dan is er nog onze schedel. Caput LVIII betekent namelijk: hoofd 58. Wat moet je daar nu weer van denken? Hadden ze zoveel schedels of was deze van een bekende persoon en bewaarden ze hem als aandenken?' Simon keek ons beurtelings aan. 'Nou, dat was het wel zo'n beetje.'

'Interessant,' zei ik.

'Bijzonder interessant. Maar of jullie er wat aan hebben?'

'Het zet wel aan het denken.'

'Over denken gesproken, misschien lost het rijm iets op. Alan en ik hebben ons er al in verdiept. Ik ben benieuwd wat jij er van maakt, Antonia? Want je ziet het voor het eerst, nietwaar?'

Ik knikte.

Simon pakte zijn notitieblok en Alan rommelde tussen de papieren op tafel. Hij kuchte. 'Nou, daar gaan we dan. De eerste regel: een verdwenen eiland het begin.'

'Atlantis,' flapte ik eruit.

'Atlantis?' vroeg Simon verbaast. 'Dat zou toch een continent zijn?'

'Sommigen beweren een continent, anderen een eiland. En weer anderen zeggen dat het allemaal nonsens is.'

'Maar het is wel een beroemde mythe,' hielp Alan me. 'Was die bekend in de middeleeuwen?'

'Zoeken we op,' zei Simon. 'Eigenlijk niet eens zo slecht bedacht. Wij tweeën zijn niet verder gekomen dan een eiland wat verdwenen is door een vloedgolf, een landverschuiving of een vulkaanuitbarsting.'

Vulkaanuitbarsting. Er kriebelde iets in mijn onderbewustzijn, maar ik wist niet wat.

'De volgende dan: twee zuilen wat is de zin,' las Alan voor.

'Twee zuilen,' mompelde ik. Ik kon die zuilen zo voor me zien. Griekse zuilen, want daar was ik geweest, in Griekenland. Een tempel met twee zuilen. Maar wat was de zin van die zuilen, het nut? Ondersteuning van het dak leek me te simpel. Symbolische zuilen dan? Zoals de enorme opstaande stenen in Stonehenge? Wat was dan het verband met het verdwenen eiland? Twee zuilen op een verdwenen eiland? Ik dacht weer aan Atlantis. Volgens de overlevering hadden daar enorme tempels gestaan. Maar dit was iets met de middeleeuwen, gezien de schedel, het perkament en de regels in Latijn. Ik schudde het hoofd. 'Twee zuilen op een verdwenen eiland waar alles mee begon? Een tempel dus of een kerk of kathedraal. Maar er zijn honderden van die dingen.'

'We beperken ons voorlopig tot de streken waar de tempeliers hebben gezeten,' stelde Simon voor. 'Europa dus. Verder Syrië, Israël, Zuid Turkije, wat toen Antiochië heette. En Cyprus.'

'Cyprus? Een eiland!' riep ik uit.

'Maar dat is niet verdwenen,' zei Simon. 'Er staat toch duidelijk verdwenen.'

'Heb je een atlas?' vroeg ik aan Alan. Hij knikte en stond op, rommelde bij zijn bureau en kwam met een tamelijk smoezelig exemplaar vol koffievlekken terug. Ik begon er in te bladeren met opgetrokken neus.

'De derde regel: veel heiligen spelen een rol,' ging Alan verder.

Ik dacht na. 'Een verdwenen eiland met twee zuilen waarin veel heiligen een rol spelen. Jeetje. Gaat het niet om een mythe, een verhaal?'

'Goed gedacht,' zei Simon. 'Helaas hebben we tot nu toe geen mythe of legende gevonden wat hier op slaat.'

Ik hoorde hem niet echt. 'Heiligen die een rol spelen in verband met een verdwenen eiland met twee zuilen die zin hebben,' dacht ik hardop.

Alan snoof. ‘Hoe kan een zuil nou zin hebben?’

‘Het kan ook nut hebben betekenen, of ergens zin in hebben of letterlijk: een zin, een regel,’ zei ik. ‘Misschien een regel uit een bekend verhaal dat over twee zuilen of zo iets gaat?’

Stilte. Je kon onze hersenen horen kraken. Bij mij rommelde er iets onder de oppervlakte, maar toen ik me erop concentreerde, was het weg.

‘Misschien moeten we het niet te letterlijk nemen,’ zei Alan. ‘Is het cryptisch bedoelt. Maar ik ben niet zo goed in cryptogrammen.’

‘En dit is nog maar een eerste echte poging,’ zei Simon vrolijk.

‘Dan haal ik eerst iets te drinken.’ Alan stond op en verdween naar beneden. Hij kwam terug met een fles wijn en drie glazen. Hij ontkurkte de fles en schonk de glazen vol. Hij stak zijn glas in de lucht. ‘Op onze zoektocht!’

Simon lachte. ‘Op onze speurtocht!’

‘Op onze missie,’ maakte ik ervan.

Er was ineens een sfeer van saamhorigheid. Geweldig! Had ik ooit kunnen denken dat dit zo zou uitpakken? Ik voelde me goed, enorm goed. Nu kon ik alles aan. Alan had gelijk, Simon was een geweldige vent. En hijzelf? Ik had hem nu iets beter leren kennen. Achter die harde façade zat gewoon een leuke jongeman. En niet eens onaardig, als hij zijn haar maar vaker waste en meer lachte. Hij was er na een paar flinke slokken wijn weer helemaal voor gaan zitten. ‘Okay, de laatste dan: de brug is de sleutel, zoek het symbool.’

‘De tekening!’ flapte ik eruit. ‘De menselijke linker – en rechterhersen helft, verbonden door de hersenbrug.’

‘Denk je dat die brug uit het rijm op die hersenbrug slaat?’ vroeg Simon verbaast.

‘Waarom niet? Het rijm hoort bij de tekening.’

‘Dat is zo. Maar daar wisten ze in die tijd niets van,’ zei Simon droog.

‘Wie zegt dat het perkament in de oudheid gemaakt is?’ wierp ik tegen.

Simon knikte. ‘Dat kan. Maar de rest dan?’

Ik ging alles nog eens na. Ik zag het niet direct. Toch was er iets, iets herkenbaars in het geheel, maar ik kreeg er geen vat op. Het glipte telkens weg. ‘Zou de tekening dan iets anders voorstellen?’ probeerde ik.

Simon trok de kopie naar zich toe. ‘Het lijkt inderdaad verdacht veel op die hersenhelften. Of het is een verdwenen eiland wat die vorm had. De zuilen kunnen een ceremonieel nut gehad hebben en de heiligen kunnen priesters zijn geweest. Dan was er nog een brug, of misschien een soort landtong, die de sleutel vormde tot het symbool. Het symbool kan gewoon een hoofd zijn, een schedel. Iets wat aanbeden werd. Gezien de obsessie van de tempeliers met schedels.’

‘Hm. Niet slecht,’ gaf ik toe. ‘Je had detective moeten worden, Simon!’

‘Ik ben toch een soort detective, ik spit in het verleden.’

Ik lachte. ‘Inderdaad. Maar dan nog, waarom loopt iemand daar mee rond? Had die persoon iets ontdekt? Ergens?’

Simon keek nadenkend voor zich uit en tikte met zijn pen tegen zijn tanden. Had hij dat altijd gedaan, vroeg ik me af, dat tikken tegen zijn tanden. Tandens die daarom scheef waren gaan staan. Het bracht ineens een herinnering naar boven van vroeger. Iets wat ik had verbannen naar de zolderkamer van mijn gedachten. Als kind had ik namelijk ook een tic. Telkens moest ik mijn ogen stijf dichtknijpen, achter elkaar. Wat raar dat dat nu ineens naar boven kwam.

Simons woorden onderbraken de enigszins onaangename herinnering. ‘Terug naar de hersenhelften dan maar? Ik heb mijn steentje al een beetje bijgedragen, nu is het jouw beurt, Alan. Misschien komt er wel wat uit, meneer de psycholoog.’

‘Okay. Waarom de mens twee hersenhelften heeft, weet niemand. Ze zijn ook niet helemaal symmetrisch en hebben ieder speciale taken. De linkerhelft is de zetel van de logica, de rechter van het creatieve. De beide helften zijn verbonden door de hersenbrug waar miljoenen zenuwvezels doorheen lopen die de interacties regelen. En dat is niet zomaar. Wordt die hersenbrug doorgesneden, wat men vroeger deed bij epileptici, dan ontstaan allerlei problemen. Die men aanvankelijk niet zag, maar zich door allerlei tests en onderzoeken openbaarden. Woorden kunnen bijvoorbeeld wel gelezen worden, maar men kent de betekenis van het woord niet meer. Wanneer een plaatje van een appel wordt getoond, weten patiënten wel wat het is, maar weten het woord wat bij het plaatje hoort niet meer. Het is zelfs zo dat sommige patiënten alleen een rechterschoen aantrekken, omdat ze zich niet bewust zijn van hun linkerhelft. Hierdoor heeft men wel de speciale functies van de hersenhelften in kaart kunnen brengen, waar het taalcentrum zit enzovoort. En meer! Er wordt zelfs geopperd dat mensen met gespleten hersenen, zoals ze dat noemen, twee vormen van bewustzijn hebben. En het gaat nog verder: wordt een bepaald punt in de rechterhersenhelft elektrisch gestimuleerd, dan ervaren patiënten sensaties als het horen van stemmen en gezang, het gevoel alsof ze geen eigen wil meer hebben, zelfs een soort uittreden uit het lichaam...’

‘Dat gebeurt toch ook bij schizofrenen?’ kwam Simon er verbaasd tussen.

Alan knikte. ‘Een ziekte waarbij mensen last hebben van stemmen in hun hoofd en dingen zien die er niet zijn. Die hele discussies voeren met onzichtbare wezens en belangrijke boodschappen krijgen vanuit lantaarnpalen en luchtkokers. Die stemmen zijn het opvallendst. Het zijn meestal bevelende stemmen, een soort commando’s die de patiënt allerlei dingen laat doen. Zij denken dat het stemmen van heiligen, engelen, God en dergelijke zijn. Veel patiënten spreken van goddelijke openbaringen, visioenen enzovoort. Maar er zijn er ook die hele akelige dingen doen omdat een stem hen dat opdraagt.’

We waren ineens heel ergens anders belandt. In de wonderse wereld van het menselijke denken. Ik wist er een en ander van. ‘Jeanne d’Arc,’ zei ik. ‘Men vermoedt toch dat ze schizofreen was?’

‘Ja,’ zei Alan. ‘Evenals andere groten uit de geschiedenis: keizer Nero bijvoorbeeld en zelfs Hitler. Inderdaad mensen die spraken van een missie, door God gezonden, visioenen die ze hadden en dergelijke.’

‘Hallucinaties?’ vroeg Simon toen. ‘En dan denk ik aan dat voorval in Holborn. Daar was jij toch bij, Antonia?’

Ik knikte.

‘Alcohol, drugs vooral en sommige geestesziektes dus,’ zei Alan. ‘Waar wij ons geen van allen aan te buiten gingen of last van hadden. Dan komen we in de wereld van het paranormale. Daar praat men liever niet over tijdens theebransjes. Terwijl het in sommige culturen heel normaal is.’

‘Nou, wij Engelsen doen toch aardig aan spokerij,’ lachte Simon. ‘Denk maar aan dat verhaal over die geest met de katten.’

‘Er waren daar echt een heleboel katten, Simon’ zei ik. ‘Het wemelde ervan.’

‘Alan heeft het me verteld. En er gebeurde toch meer in dat huis in Holborn?’ vroeg Simon.

Ik knikte en vertelde van onze hond die op gezette tijden helemaal dol werd en iets onzichtbaars wilde aanvallen. Ik vertelde van de kou die plotseling in een vertrek hing, meestal de hal of de keuken. Geen tocht of zoiets, meer een compacte bal kou. Dan was er nog de avond van de koffer. Ik was met Alan en de andere drie studenten naar een pub gegaan. Toen we thuis kwamen, waren mijn huisgenoten er nog niet en ik had geen sleutels. Ik was met de jongens meegegaan en na een uur was ik weer gaan bellen. Niets. Toen kwam een van de jongens, Ian, op het idee via de regenpijp het dakterras op te klimmen en via de keukendeur, die niet op slot kon, gewoon naar binnen te gaan. Om vervolgens de voordeur voor me te openen, zodat ik naar mijn eigen bed kon. Geen van ons had boven licht gezien. Maar Ian verklaarde dat hij eerst verbrande toast op het dakterras aantrof, de keukendeur wagenwijd open zag staan en binnen een fel licht zag branden. Daar had hij vijf van mijn huisgenoten aangetroffen. Ze reageerden echter niet op hem, zaten als etalagepoppen op de bank en bewogen niet. Ian had in de consternatie prompt de voordeur weer achter zich dichtgetrokken. Vervolgens hadden we het vreemde geval besproken. Ian loog niet, waarom zou hij zoiets idioots verzinnen. Er werd boven niet open gedaan en er brandde geen enkel licht. Vlak daarop was de bel gegaan en hadden we de bewuste koffer op de stoep aangetroffen. Een tijdje later ging weer de bel. Het was Jim, die mij thuis niet aangetroffen had en beneden nog licht had zien branden. Hij beweerde bij hoog en bij laag dat ze net thuis gekomen waren. Behalve zijn vriend Tom, die Ian vreemd genoeg ook

niet bij het bewegingloze groepje had zien zitten. Jim zei dat we het zelfs konden natrekken waar ze geweest waren. En de bewijzen voor het verhaal van Ian lagen op het dakterras: stukken verbrande toast. We begrepen er helemaal niets van. Hoewel Jim en ik al iets dergelijks hadden meegemaakt. Tijdens onze trektocht door Europa, toen we de grens waren overgestoken tussen Oostenrijk en Italië, werden we in het grensdorpje opgewacht door een jeep met twee militairen. Die echter in het geheel niet op ons reageerden. Hetzelfde vreemde verschijnsel: mensen die zo levend waren als wat, maar doodstil zaten als poppen. En er was meer.

‘Maar, hoe verklaar je dat alles?’ vroeg Simon toen ik mijn verhaal verteld had.

Ik had er wel een antwoord op. ‘Kwantumfysica,’ zei ik.

‘Hè?’ Twee paar ogen staarden me aan.

‘Als je je verdiept in de kwantumfysica, kom je tot de ontdekking dat paranormale verschijnselen best kunnen bestaan.’

‘Oh,’ zei Simon. ‘Heb jij je erin verdiept?’

Ik schokschouderde verlegen. ‘Ik had die rare dingen meegemaakt. Ik moest weten wat het was.’

‘Jeetje...’

‘Ik laat me niet zomaar gek maken!’

‘Gek maken,’ herhaalde Alan mijn woorden en keek me onderzoekend aan.

‘Ja. En nu we toch zo ver zijn, Simon mag het ook weten.’ En ik vertelde wat me thuis overkomen was. Het leek ineens niet raar meer. Ik sloot mijn relaas af met wat mijn collega Katrien voor me had opgezocht. Ik vatte samen: ‘Onder andere zou sprake zijn van een stoornis in het oude deel van de hersenen die zorgt voor de besturing van reacties op onze zintuigen. Er is dan iets mis, de hersenen hebben als het ware de hik, een afwijking die ervoor zorgt dat informatie blijft hangen, ze functioneren niet goed op zintuiglijke waarnemingen, hebben last van bevelen die buiten de wil om gaan.’

Simon luisterde kalm. Er was geen spot op zijn gezicht te zien, geen medelijden, slechts een soort onbevooroordeeld opnemen van feiten. Precies wat ik verwacht had. Simon was echt een geweldige vent. En ik de meest opgeluchte persoon van de wereld.

‘Nou,’ mompelde Simon na mijn verhaal. ‘Je ziet er heel normaal uit. Een gezonde, intelligente vrouw.’

‘En nog mooi ook!’ flapte Alan eruit.

Ik keek verrast naar hem. Maar hij ging in zijn wijnglas zitten staren. Alsof hij was geschrokken van zijn woorden. Simon leek het niet gemerkt te hebben. Hij zat weer met zijn pen tegen zijn tanden te tikken. ‘Samengevat,’ zei hij toen. ‘We hebben een huis in Holborn waar een koffer wordt gedumpt met een merkwaardige inhoud. Een huis, gebouwd op de restanten van het oude hoofdkwartier van

de orde der tempeliers. Een huis waar onverklaarbare dingen gebeuren. Volgens een bekende legende zou er een geest met katten rondzwerven. Precies daar wordt de koffer achtergelaten. Met stukken erin die verwijzen naar de tempeliers en tevens naar iets wat met het menselijke denken te maken heeft. Vervolgens wordt een van de personen die de inhoud van de koffer had bekeken en deze naar de politie bracht, waarschijnlijk in de gaten gehouden. Een ander wordt plotseling overvallen door opdringende gedachten. Correct?’

Alan en ik knikten.

‘Maar spoken bestaan niet, althans volgens de klassieke wetten. Maar wel volgens die van de kwantumfysica. Wat heeft kwantumfysica te maken met het denken? En de vreemde verschijnselen die optreden wanneer de hersenbrug wordt doorgesneden, de visioenen, de stemmen?’

Op dat punt stopte Simon. Ik had hem verrukt zitten aanstaren. Hij was een snelle denker. Een soort acrobaat in de geest. Hij lachte en sloeg zijn notitieblok dicht. ‘Verder kom ik niet.’

‘Maar ik wel,’ zei ik niet zonder trots. ‘Het bewustzijn. Mijn vrienden hadden het altijd over andere bewustzijnsgraden, trippen, yoga en zo. Ik denk meer aan een andere bewustzijnstoestand.’

‘Timothy Leary en zo?’

‘Nee, iets wat vroeger misschien anders was. Iets wat toen normaal was en nu niet meer.’

Nu staarden de jongens me aan. Alan sloeg met de vuist in de palm van zijn andere hand. ‘Geniaal! Natuurlijk! De schedel uit de koffer duidt op het hoofd, de hersenen vooral. Evenals de tekening. Toch de hersenhelften! Denk aan die vreemde verschijnselen die op kunnen treden. Er zijn nog zoveel dingen onopgelost.’

‘Dus de tempeliers wisten toch iets?’ zei Simon plompverloren.

‘Waarom niet?’ riep Alan uit. ‘Waarom anders al die moeite een schedel te beschilderen, een perkament te pakken zien te krijgen, een tekening te maken en dan ook nog een rijm in elkaar te flansen. En dit vervolgens ergens dumpen in de hoop dat de sukkel die het vinden, het ook nog gaan zitten uitvogelen.’

Simon schoot keihard in de lach. Zo aanstekelijk, dat Alan en ik ook moesten lachen. Na onze lachbui, mompelde Simon: ‘Nou, deze sukkel vindt het anders allemaal geweldig! Maar deze sukkel moet morgen ook weer vroeg op.’ Hij keek ons aan. ‘Maar we zijn potdorie wel een heel eind gekomen. Dankzij Antonia.’

‘Ach.’ Ik haalde de schouders op.

‘We dragen eigenlijk alle drie ons steentje bij,’ zei Alan opgetogen. ‘We zijn gewoon een goede match.’

‘Dat zijn we,’ zei Simon en stond op. ‘Morgen moet ik werken. Maar daarna kun-

nen we gewoon verder gaan. We moeten het rijm nog inpassen in de rest. Morgen laat in de middag. Kan dat?’ Simon had ongemerkt de leiding genomen en dat gaf niets, het was hem op het lijf geschreven.

‘Bij mij?’ vroeg Alan.

‘Dat is goed. Maar dan gaan we op mijn kosten eerst ergens iets eten,’ stelde Simon voor en hief een hand toen Alan wilde protesteren. ‘Ik heb het namelijk in tijden niet zo naar mijn zin gehad. Dit is geweldig! In jaren heb ik me niet zo vermaakt.’

Dat waren we met hem eens.

‘Nou, tot morgen. Ik kan hier om een uur of vijf zijn.’

We namen afscheid en toen Simon weg was vroeg Alan: ‘Zal ik je naar het hotel brengen?’

‘Graag.’

Aan de andere kant van het huis was een schuur en daaruit sleepte Alan tot mijn verrassing een oude, zwarte motor. Na het adres van mijn hotel gevraagd te hebben startte hij de motor met een hels kabaal. Ik klom achterop, legde mijn armen om zijn middel en we stoven weg. De rit door nachtelijk Londen was een verademing, alsof mijn hoofd open ging en even alle raadsels weg waaiden. Voor de deur van het hotel namen we afscheid.

‘Heb je voor morgen bepaalde plannen?’ vroeg Alan.

‘Niet echt.’

‘Morgen drie uur? Heb je nog wat tijd voor jezelf. Eerder kan ik helaas niet.’

‘Okay. Tot morgen.’

Hij draaide zich om, maar halverwege zijn beweging zei hij half over zijn schouder: ‘Ik geloof dat ik je wel leuk vind.’ En verdween zonder een reactie af te wachten. Ik viel na die enerverende dag als een blok in slaap, maar met een glimlach op mijn gezicht. Ik droomde van doolhoven waar ik niet uitkwam, was telkens weer bij het beginpunt en kon de uitgang maar niet vinden.